

Δι' Αυτοκρατορικοῦ οὐκαίσις ἡ Πετρούπολις δὲν θά ὀνομαζέται πλέον Σαὶν Πετεσβούργ, ἀλλὰ Πετρογκράδ, μεταβαλλομένης οὕτω τῆς καταλήξεως ἀπὸ Γερμανικῆς εἰς Ρωσικὴν. Προτείνοντες ἔπως καὶ ἡ Προῦσσα, ἡ ὁποία μετὰ τὴν πρόσληψιν ὑπὸ τῆς Τουρκίας τῶν Γερμανῶν ἀξιωματικῶν θά γίνη ἡ νέα πρωτεύουσα τῆς Τουρκίας, ὀνομασθῇ **Προουσία**.

★

Συχνότατα ἀκούομεν :

«Κρατᾶς τὸν Πάπα ἀπὸ τὰ γένεια» Καὶ ὅμως δύο Πάπαι οὓς ἐγνώρισα, ὁ Λέων ΙΓ' καὶ ὁ Πῖος Ι', δὲν εἶχον γένεια, οὔτε καν μουστάκια.

★

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. συνάδελφοι ὅπως δημοσιεύσουν τὸ κάτωθι μελοδραματικὸν μανιφέστον.

«Ἰδρὺν θεατρικὴν σχολὴν. Οἱ καὶ αἱ βουλόμεναι θά ἐργωνται σπῆτι μου. Ὁ παρὰς μπροστά. Θά διδάξω τὴν «Ἰζάλ», τὴν «Νευρικὴν», τὴν «Γατίσαν», τὸν «Κόσμον καὶ Ἡμίκосμον». Ἐπιτυχία ἡγγυημένη.»

Ἰωσήφ εὐσχήμων ὁ ἀπὸ Ἀρι — ἀμαθείας, «ἡθοποιὸς ἐξ ἰδιοσυγκρασίας».

★

Ἀθηναϊκὴ σιλουέττα.

Ἀναγινώσκουμεν κάθε ἀπόγευμα ἀπὸ ἑνὸς σχεδὸν ἑτους καὶ ἀπὸ μίαν συνταγὴν καλλονῆς «οὕτως οἰσίνει» συντεταγμένην.

«Σιτόχρους ὑπὲρ τὰς σιτόχρους, λιγεῖα ὑπὲρ τὰς λιγεῖας, οἰσίνει μετέρων μὲ ὀκτίνας ὡσεὶ

περιχρύσους, μὲ χροῖαν ἐξωτισμοῦ. Βλέμμα βαθυκαστάνον ὡσεὶ λόγχης Τευτονικῆς. Κάποια ἄοριστία τὴν περιβάλλει καὶ κάποια συγκεκρασμένη ρέμδῃ ὀρσικνεῖ τὰ χεῖλη τὰ εὐλύγιστα. Ἐχει θάδισμα ὑπερτεταγμένον εἰς τὰ κελεύσματα ρουμπινοφανοῦς ὁμοιοκαταληξίας τοῦ Μωρεᾶς, βαδίζουσα δ' οὕτω χαράσσει ἀνθέμιμα χάριτος. Ὡτα, ὡσεὶ νυμφαῖται. Μειδιάμα ὁπάλλινον. Τὸ πρόσωπόν της παρεμφερὲς μὲ τὰς γραμμὰς Ἐνετικῆς γόνδολας. Πάλλευκος μίσχος παρυδρίου φυτοῦ, μὲ περιβολὴν ἀμέμπτως ἀναλλοιώτων. Κέκτηται ἀδελφὴν ἀβρῶς ὀλοστρογγύλον, μὲ πῖλον διασφᾶξ Ναπολεόντειον.»

Διὰ τὴν πιστὴν ἀντιγραφὴν **Τελιοπότης**

★

Διὰ τέσσαρα πράγματα ὅλοι οἱ ἄνδρες ἰσχυρίζονται ὅτι πάντα πηγαίνουν καλὰ καὶ ὅτι τὰ ἰδικά των εἶνε τὰ καλλίτερα: Διὰ τὸ σκυλί, τὸ ὄρολογι, τὸ πιστόλι καὶ τὴν γυναῖκα.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

□ □ □

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΟ

Τὸ μάρμαρο μιλεῖ: — Μαρμαροκόπε, μὴ τὸν ψηφᾶς τὸν πόνο ποῦ γροικῶ πελέκα μὲ τὴ σμίλη. Ἡ Μοῖρα τὸ πῶς θάμπω σὲ παλάτι ἀρχοντικό.

* * *

Χτυπᾷ ὁ μαρμαροκόπος καὶ σωπαίνει ἔρει πὼς κυπαρίσαι καρτέρει πέρα σὲ μὰ γωνία λησμονημένη τὸν ἴσκιο νὰ τοῦ ρίξῃ τὸ βαρύ.

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΘΕΑΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Θέατρον Κοτοπούλη

Δύο ἔργα τοῦ κ. Πετροκκίνου (Paul Armont) ἔδωκεν ὁ θίασος τῆς δ. Κοτοπούλη. Τὸ ἓν, ἡ «**Τοντίνα**» δίπρακτος κωμῳδία, γραφεῖσα ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ζερμπιντόν, ἀπεστάλη ἐν χειρογράφῳ ὑπὸ τοῦ ἰδίου δ. Κοτοπούλη, εἶνε δὲ κωμῳδία πολὺ πρωτότυπος. Τὸ ἄλλο, εἶνε ἐν φρικιαστικὸν δραματίον, εἰς τρεῖς εἰκόνας, ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἀμπτον Κλάμπ**», γραφὲν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Μουεζύ Χόν.

Ἡ «**Τοντίνα**» τεχνικώτερον καὶ λεπτότερον γραμμένη, ὑπερέχει ἄλλων ἔργων τοῦ κ. Πετροκκίνου. Ἡ ὑπόθεσίς της χαριτωμένη, στηρίζεται ἐπὶ μιᾷ ναυτικῆς συνηθείας, καθ' ἣν ἑμὰς ναυτικῶν καταθέτει ὠρισμένον χρηματικὸν ποσόν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως κεφάλαια καὶ τόκοι περιέλθουν ἐν τὸν τελευταῖον ἐπιζήσαντα. Ἡ συμφωνία αὕτη λέγεται Γαλλιστὶ «**Tontina**». Ἀπὸ τοὺς 14 καταθέτας, ἐπέζησαν μόνον δύο καὶ αὐτοὺς προσπαθοῦν οἱ οἰκογενεῖαι ἐκάστου νὰ συγκρατήσουν εἰς τὴν ζωὴν μὲ ἀπείρους περιποιήσεις, διὰ νὰ κληρονομήσουν τὸ ἀπέθεμα. Ὁ εἰς τῶν δύο γερολῦκων κινδυνεύει νὰ καταπατηθῇ ὑπὸ αὐτοκινήτου, οὕτως ἐπιβαίνει ἡ ἑκατομμυριούχος Ἀμερικανὸς μίσσος Ἀτκινς, ἥτις ὅμως ἐπιμβαίνει μετὰ τῶν διαμαχομένων οἰκογενειῶν, ἀγοράζει τὰ δικαιώματα

ἐπὶ τῆς «**Τοντίνας**» καὶ παραλαμβάνει εἰς τὸ ἰδικόν της γιῶν τοὺς δύο γέροντας ναυτικούς.

Ἡ δ. Κοτοπούλη ὡς ἐκκεντρικὴ Ἀμερικανὸς διέπλεσε ἕνα ὥραιον τύπον· οἱ κ.κ. Μυράτ καὶ Γονίδης συνηγωνίσθησαν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν.

Ἀλλὰ τὸ ἄλλο ἔργον, τὸ «**Ἀμπτον Κλάμπ**», εἶνε τερατώδες. Εἰς μίαν «**Δέσχη**ν αὐτοκτόνων» εἰσέρχεται ὡς μέλος ἐκ περιεργείας εἰς δημοσιογράφος. Τὰ μέλη παίζουν χαρτιά. Ὅποιος τραδῇ τὸ τυχερὸν χαρτί, ὀφείλει νὰ αὐτοκτονήσῃ. Τὸ προσδρεῖον ἐξαναγκάζει τὸν δημοσιογράφον, ὅστις εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ τραδῇ τὸν ἄσπον, εἰς αὐτοκτονίαν. Διαμαρτύρεται, ἱκετεύει, ἀλλὰ τὸν κλείνουν εἰς ἐν δωμάτιον καὶ ὁ ἀτυχὴς ἐν μέσῳ φρικτῆς ἀγωνίας ἐν τῇ ἀλλοφροσύνῃ του αὐτοκτονεῖ διὰ περιστροφῆς.

Ἐργα τοιαύτης ὑποδέσεως, ἐκνευριστικά, δὲν ἐξυπηρετοῦν κανένα σκοπόν. Ἡμπορεῖ ἕνας συγγραφεὺς νὰ εἶνε ἱκανὸς νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν τραγικότητα μιᾶς ἀγωνίας—ὅπως εἰς τὸ ἄλλο ἐκεῖνο ἔργον «**Εἰς τὸν τῆ-λέφωνον**»—ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ταλαιπωρῇται ἐν ἐλὸκκῳ κοινόν. Τὸ μόνον τὸ ὅποιον ἔχει νὰ ἐξάρη τις εἶνε ἡ ὑπόκρισις τοῦ κ. Ροζάν ὡς δημοσιογράφου, ἀληθινὰ δυνατῇ.

Ὁ «**Ἐρὼς καὶ Σία**» εἶνε φάρσα τοῦ Forest—ἀγνώστου παρ' ἡμῖν συγγραφέως—μὴ διαφέρουσα ἀπὸ